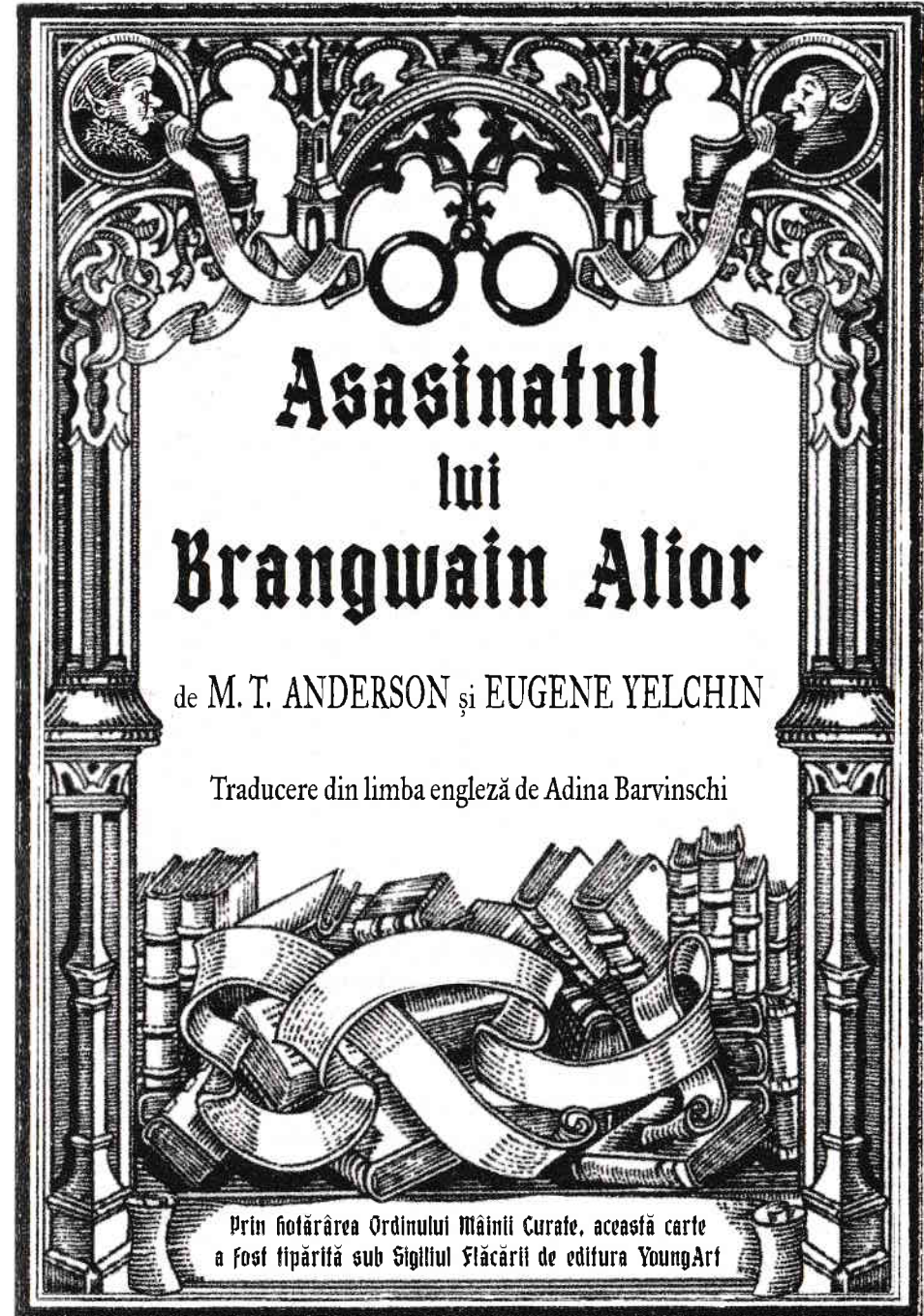

Matthew Tobin Anderson [n. 1968] este un scriitor american de cărți ilustrate pentru copii, romane pentru publicul tânăr și autorul câtorva cărți atât pentru adulți, cât și pentru adolescenți. „Iubesc să scriu pentru cititorii tineri. Iubesc pasiunea lor, devotamentul pe care îl au pentru povești.“ Câștigător a numeroase premii, dintre care amintim: Los Angeles Times Book, National Book, Michael L. Printz Honor Books. A publicat povestiri pentru adulți în jurnale literare ca *The Northwest Review*, *The Colorado Review* și *Conjunctions*.

Când nu scrie, îi place să călătorească în locuri exotice și să viziteze ruinele vechilor orașe. Ideea lui de rai ar fi un recital de clavecin, unde se servesc gogoși spiralate.

Eugene Yelchin [n. 1956] este un artist ruso-american, ilustrator și scriitor de cărți pentru copii. După ce și-a finalizat studiile la Școala de Arte Cinematografice de la Universitatea din California de Sud, a lucrat ca regizor pentru reclame, creator de personaje de filme de animație [*Rango*, care a câștigat Oscarul pentru cea mai bună animație], a desenat faimosul urs polar din reclamele Coca-Cola, iar picturile sale fac parte din colecții de artă importante din Statele Unite ale Americii, Europa, Australia și Japonia. A primit numeroase premii, dintre care amintim: Newbery Honor, National Book, National Jewish Book, Golden Kite etc. Cărțile sale sunt traduse în peste 11 limbi. Trăiește cu familia sa în Los Angeles.

EY: O tragedie, pe naiba! O poveste trăsnită despre doi gogomani orbiți de propagandă nu e tragedie. Ci comedie.

MTA: Sigur, Eugene, cum vrei tu să-i spui. Pe scurt, ne-am întrebat de ce goblinii au o reputație atât de proastă în romanele *fantasy* de genul *Stăpânul inelelor* de J. R. R. Tolkien. De ce sunt mereu văzuți ca niște soldăței anonimi care merită să fie măcelăriți? Cum ar fi, de fapt, să trăiești în regatul sterp al unui stăpân întunecat și tiranic?

EY: Cine-i Tolkien ăsta? N-am auzit niciodată de el. Urăsc cărțile *fantasy*.

MTA: Am terminat discuția? Am programare la dentist.

EY: Primul nerv de la o măsea mi l-a scos un dentist kaghe-
bist, undeva în Siberia, fără anestezie.

MTA: Am încheiat?

EY: Stai așa! Anderson! Unde pleci? Abia începusem...

Cuprins

<i>Prolog</i>	IX
Capitolul 1	1
Capitolul 2	22
Capitolul 3	28
Capitolul 4	33
Capitolul 5	46
Capitolul 6	51
Capitolul 7	76
Capitolul 8	80
Capitolul 9	83
Capitolul 10	108
Capitolul 11	115
Capitolul 12	121
Capitolul 13	144
Capitolul 14	156
Capitolul 15	158
Capitolul 16	163
Capitolul 17	169
Capitolul 18	178
Capitolul 19	184
Capitolul 20	188
Capitolul 21	191
Capitolul 22	195
Capitolul 23	212

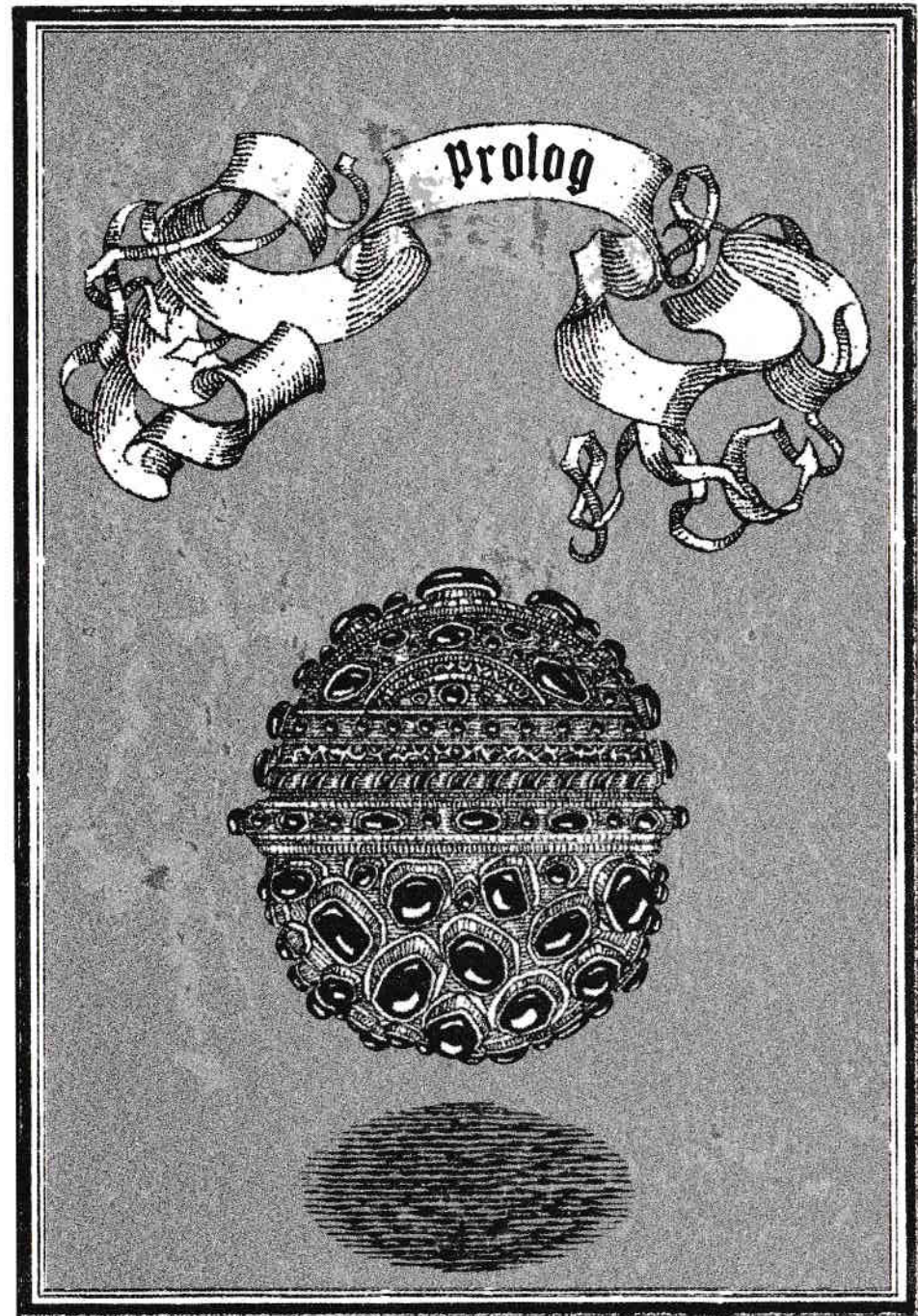
Capitolul 24	217
Capitolul 25	225
Capitolul 26	230
Capitolul 27	239
Capitolul 28	243
Capitolul 29	248
Capitolul 30	251
Capitolul 31	259
Capitolul 32	274
Capitolul 33	279
Capitolul 34	287
Capitolul 35	314
Capitolul 36	318
Capitolul 37	320
Capitolul 38	327
Capitolul 39	340
Capitolul 40	346
Capitolul 41	349
Capitolul 42	353
Capitolul 43	357
Capitolul 44	362
Capitolul 45	365
Capitolul 46	382
Capitolul 47	389
Capitolul 48	393
Capitolul 49	397
Capitolul 50	399
Capitolul 51	405
Capitolul 52	408

Capitolul 53	411
Capitolul 54	415
Capitolul 55	421
Capitolul 56	446
Capitolul 57	449
Capitolul 58	452
Capitolul 59	454
Capitolul 60	460
Capitolul 61	465
Capitolul 62	471
Capitolul 63	475
Capitolul 64	479
Capitolul 65	481
Capitolul 66	485
Capitolul 67	506

<i>Epilog</i>	511
<i>Sfârșit</i>	523

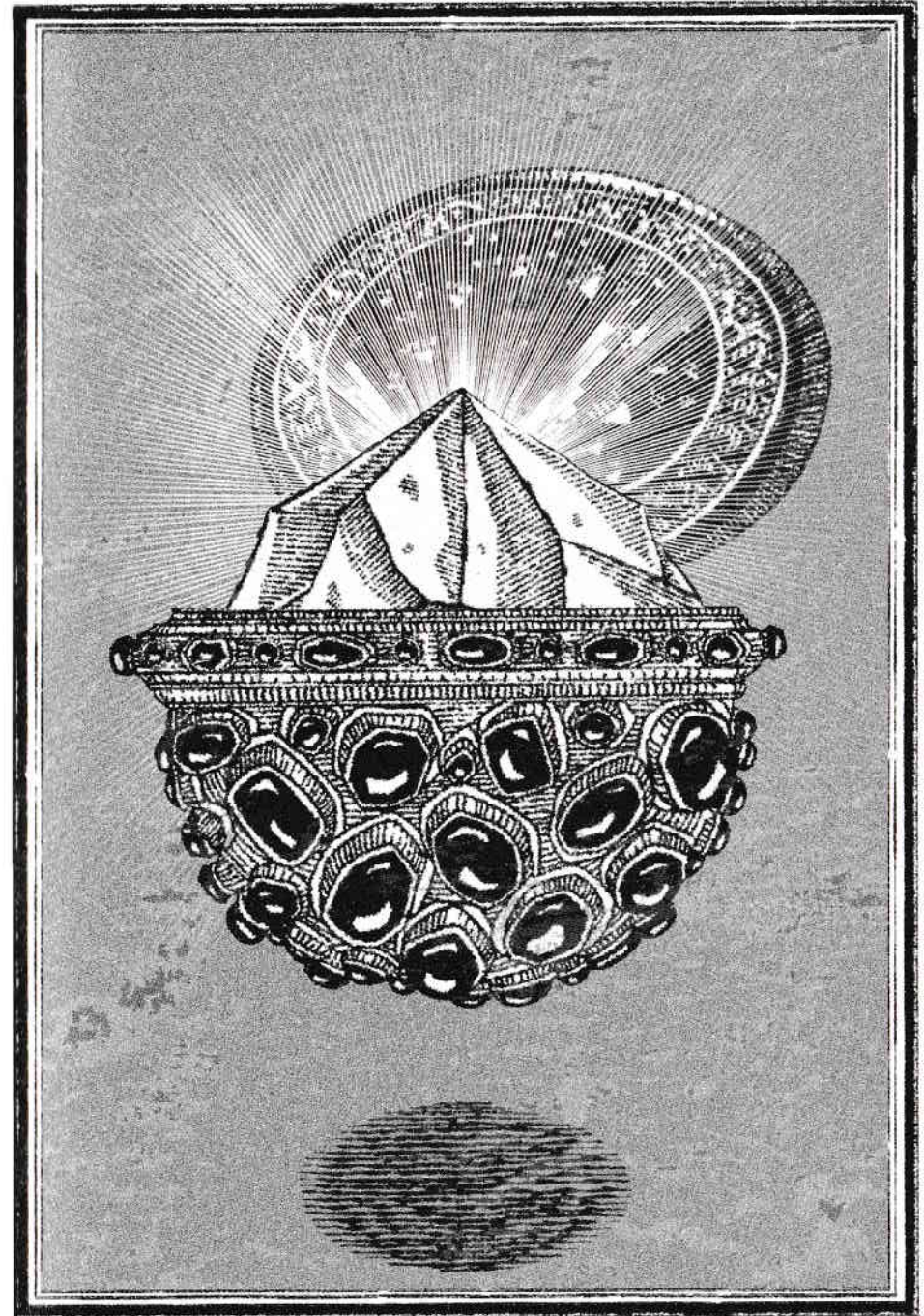
LBRIS

We know
books

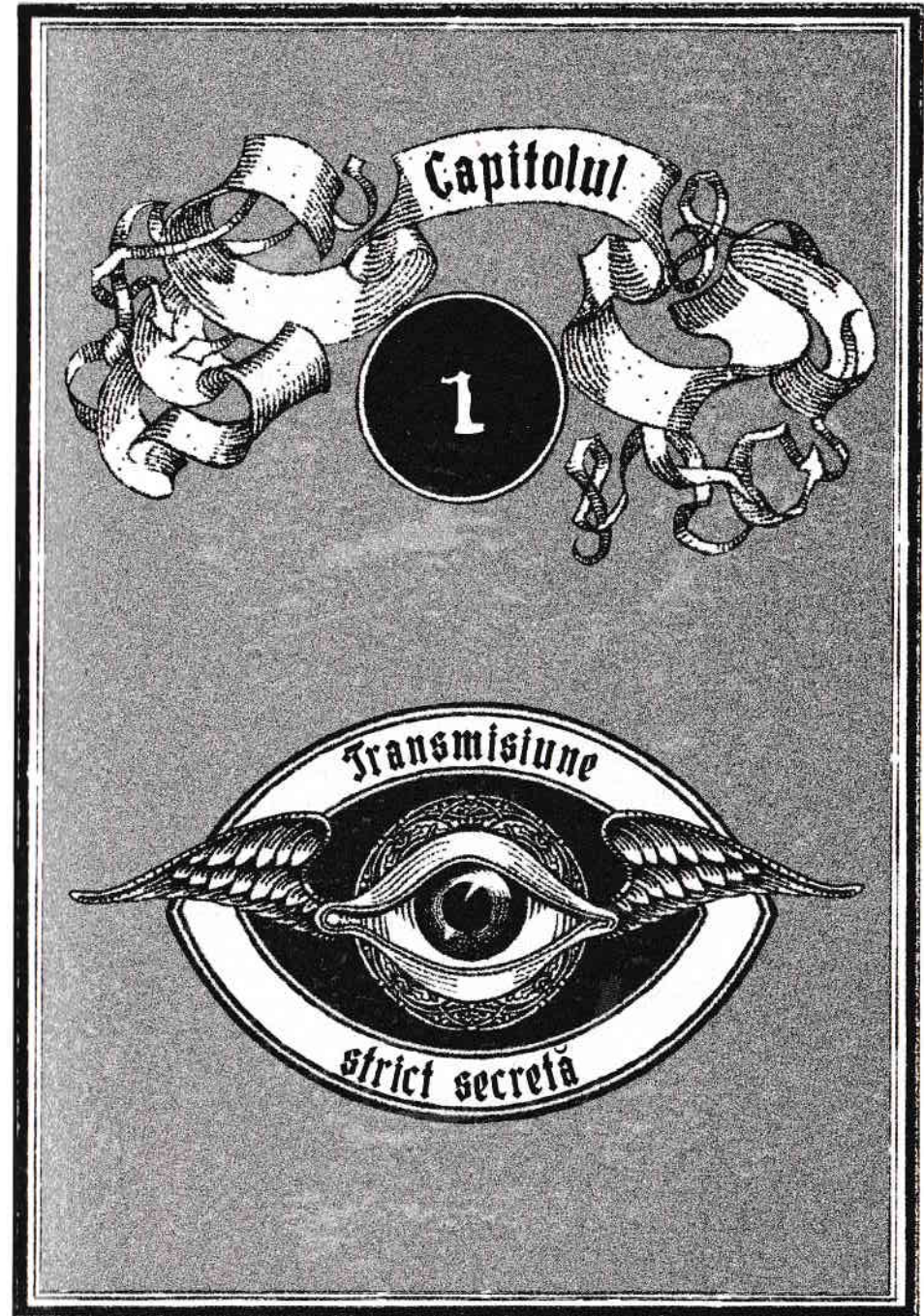
LBRIS

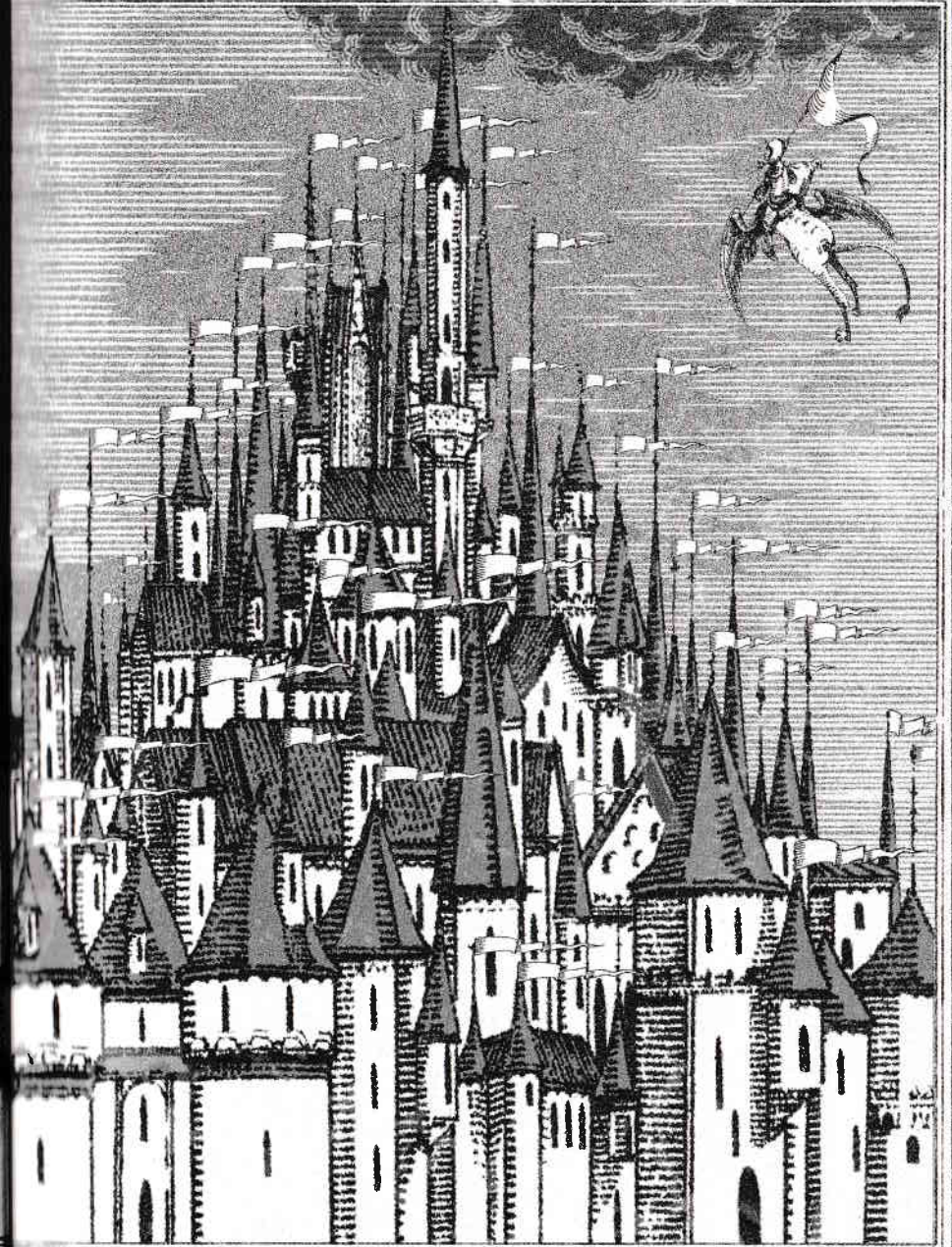
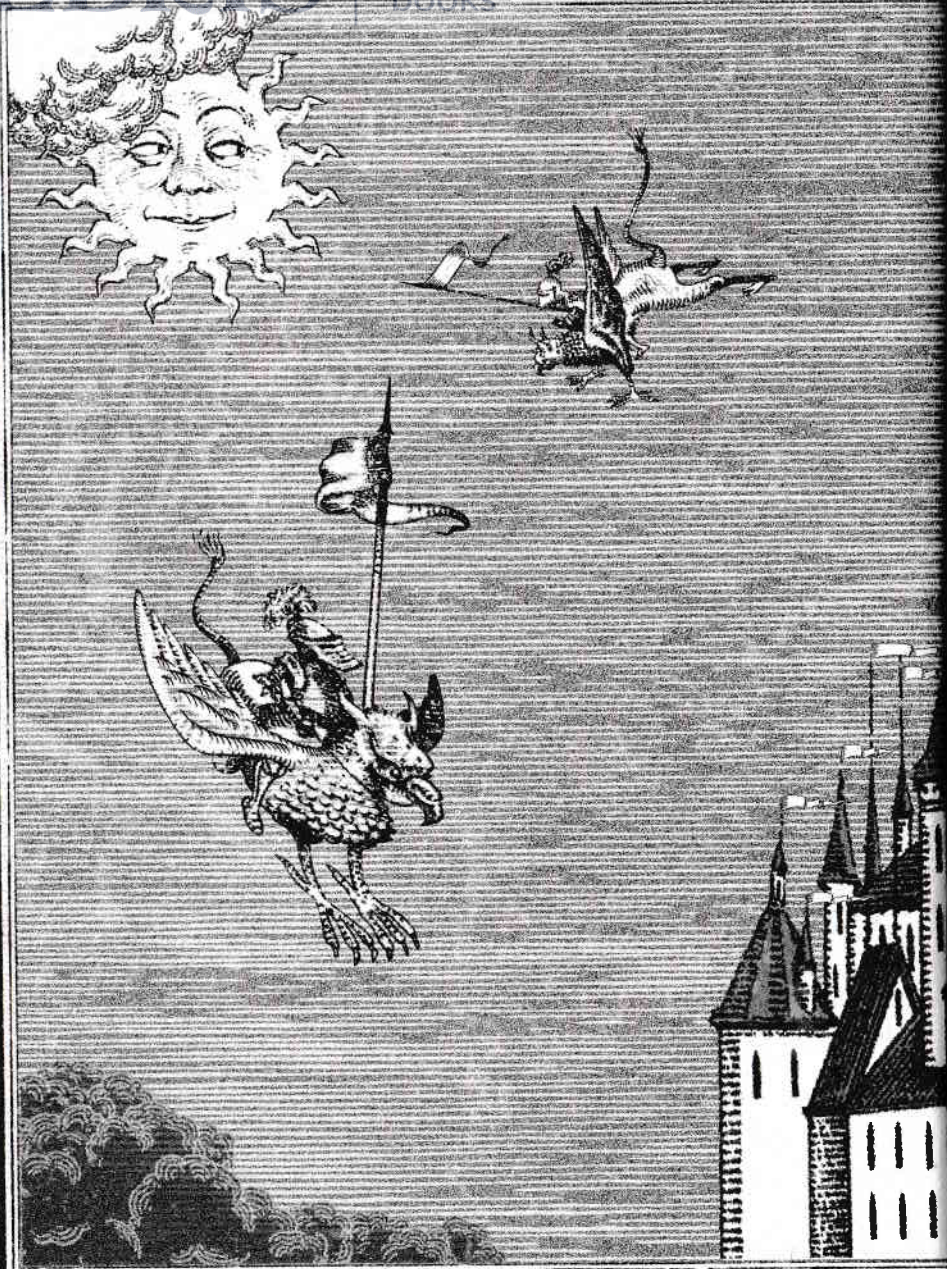
We know
books

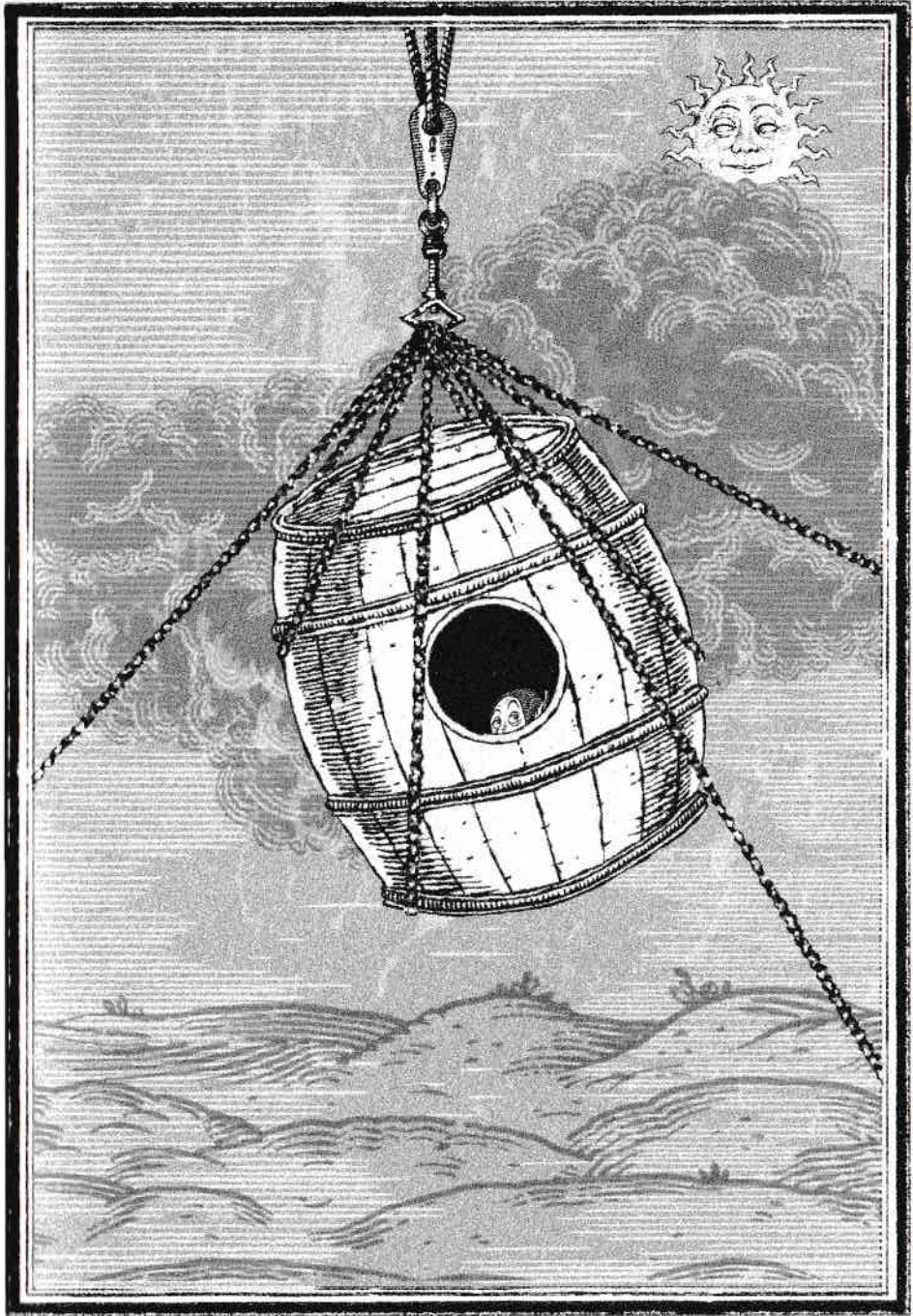
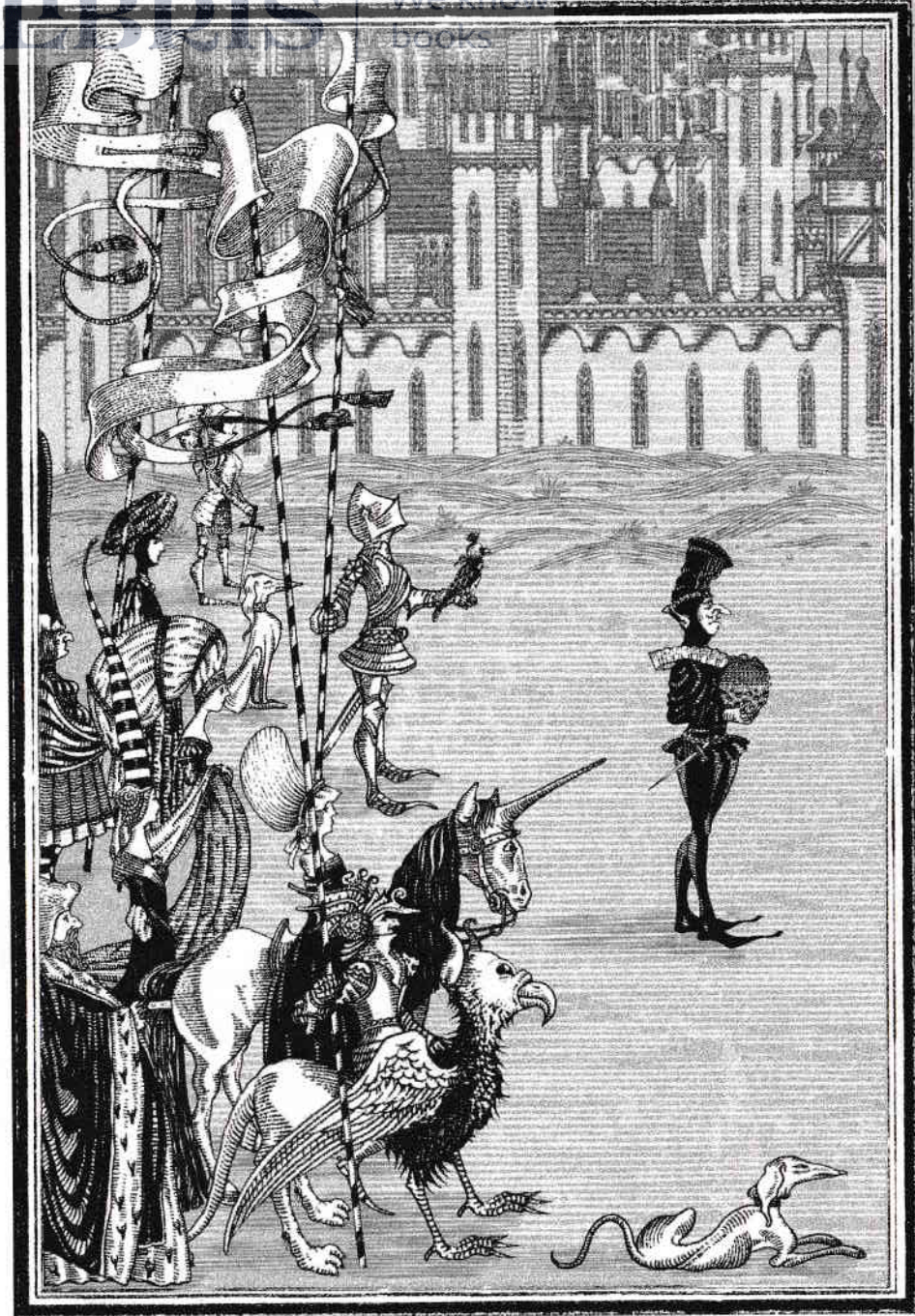

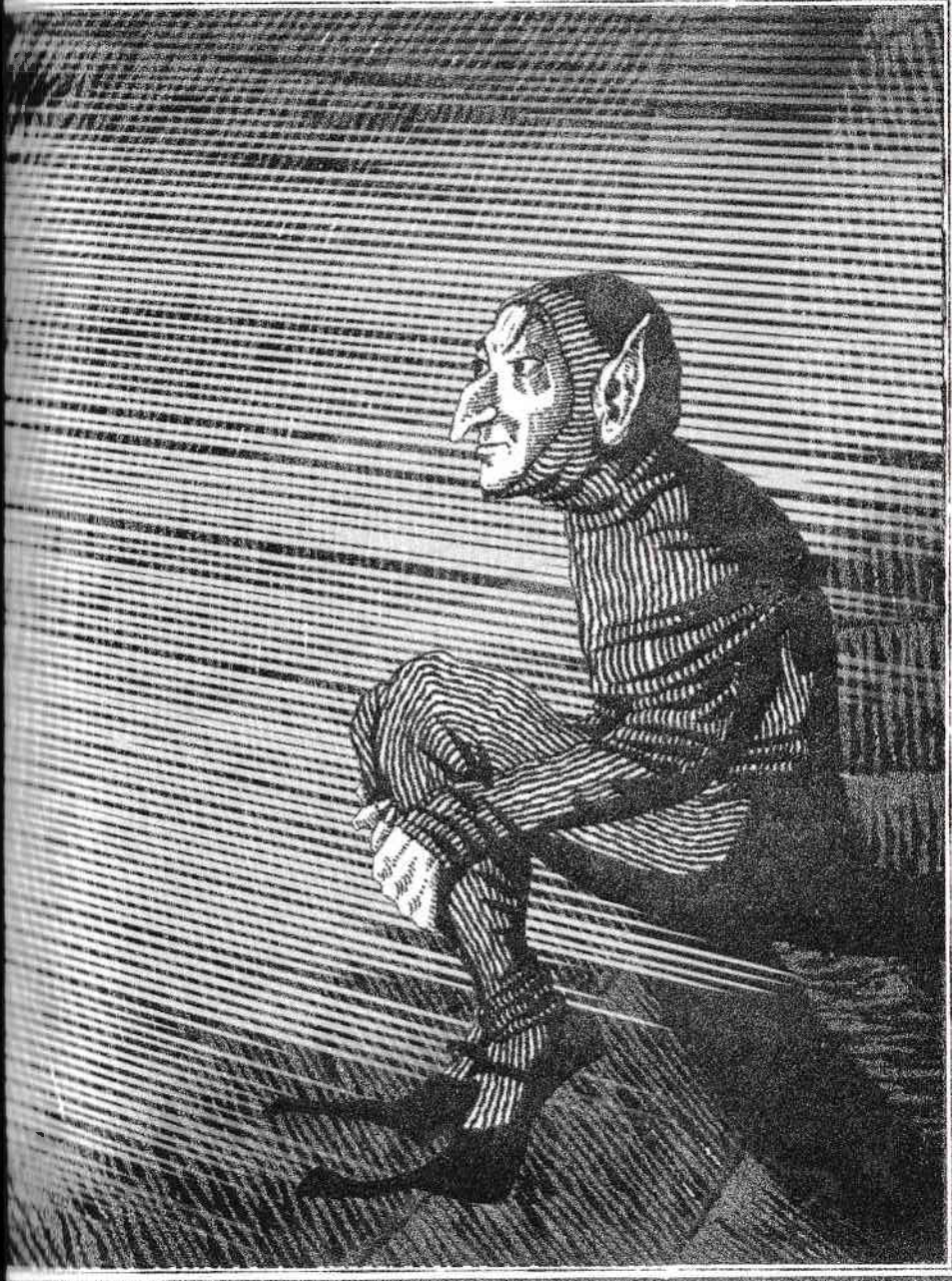
LBRIS

We know
books

De la Cabinetul Lordului Ysoret Clivers
Ordinul Regal al Mâinii Curate
Tărâmul Elf

Dragul meu prieten,

N-o să-ți vină să crezi pe cine am azvârlit astăzi cu catapulta!

Bătrânul și buruienosul Alior, cel de la școală – „Buruiană“.

L-am azvârlit pe la amiază, hăt spre inima întunecată a regatului goblin.

Ai să râzi, dar trecuseră ani buni de când nu mă mai gândisem la Buruiană. La școală mi se părea un

popândău. Îl ții minte, era o piticanie slăbănoagă. Cu brațele tremurându-i ca două alge. Față de macrou eșuat pe uscat. Își dădea cu stângul în dreptul la turniruri. Complet nepriceput la vânătoare. Îl capsau tot timpul copoii elfi. Mereu cu fața aia speriată. Se fâțâia cu capul plecat și gâtul subțirel întins înainte, de parcă se pregătea să încaseze o scatoalcă. Absolut buruienos – și-l mai chema și Alior, care-i un soi de bălărie. Așa că-i spuneam „Buruiană“ și gata, dacă mai ții minte. Nu mă mai gândisem la el de treizeci de ani.

Ei bine, închipuie-ți mirarea și perplexitatea mea când unul dintre miniștrii Majestății Sale mi-a spus că aveau nevoie de un istoric pe care să-l trimită în solie la curtea regelui goblinilor, Ghohg cel Întunecat. Mi-a înaintat câteva propuneri. Și ce mi-a fost dat să văd? Al treilea pe listă era Brangwain Alior!

— Doamne sfinte, am exclamat eu, e bătrânul Buruienună!

L-am convocat la palat pentru o întrevedere. Predă istoria elfă la universitate.

— Salut, Buruienică, i-am zis. Sunt eu, vechiul tău prieten, Clivers. Acum fac parte din Ordinul Mâinii Curate.

Nu ți-ar veni să crezi cât s-a schimbat! Nu mai e așa de gârbovit, ci stă țeapăn ca o coadă de mătură. Nici acum nu pare să aibă cine știe ce forță în brațe, dar nu mai tremură deloc. Foarte semeț și zvelt. Foarte bățos.

Nu cred c-ar fi în stare să se gârbovească nici dacă ar vrea. O transformare miraculoasă. Am fost profund impresionat și nu i-am ascuns-o.

Așa că i-am comunicat în ce consta misiunea: în cursul săpăturilor pentru noua piscină de bălăceală a Majestății Sale, a fost descoperită, îngropată în pământ, o străveche comoară goblină – o gemă gigantică în care e sculptată un soi de poveste. Una tipică de-ale lor, cu o mulțime de capete retezate. Dezgustător! Însă-i veche, foarte veche – poate mai bine de o mie de ani. Majestatea Sa se gândea că am putea să i-o dăruim lui Ghohg cel Întunecat în spiritul bunăvoinței reciproce și al schimburilor culturale, dacă pricepi ce vreau să spun: un semn că relațiile dintre elfi și goblini s-au îmbunătățit în ultimii cinci ani, de când am căzut la pace. O acțiune cu valoare de simbol. O strângere de mână peste Munții Bonecruel.

Facem tot ce putem, doar să nu-i mai vedem apucându-și din nou săbiile și aruncătoarele de flăcări și revărsându-se din creierii munților, în roiuri amorfe, ca să ne incendieze pădurile și casele:

Mâna dreaptă a regelui mi-a transmis că avem nevoie de cineva care să ducă gema asta sculptată la citadela goblină. Un istoric, cineva care să le poată explica importanța și vechimea ei. Care să poată vorbi cu învingătorii lor. Să liniștească apele.

— În concluzie, Buruienică, i-am zis eu, ai accepta să-ți servești patria și să te duci în inima regatului goblin – de unde nu s-a mai întors nimeni în viață și întreg la trup de mai bine de o sută de ani? Dacă da, tot ce ai de făcut e să semnezi aici, lângă X, bătrână păstaie.

Îți spuneam că acum e tare afurisit și mândru de el, așa că n-a binevoit să-mi arunce nici măcar un „Da, domnule“. S-a zgâit doar la mine – încruntat –, s-a apropiat de masă, a luat pana și și-a mângălit numele. Cred că se va descurca de minune.

Sper din tot sufletul că așa va fi. Toată seara, în timp ce petreceam cu nevastă-mea la balul caritabil pentru elfii răniți de grifoni, mi-l închipuiam pe micuțul buruienos Buruiană la treisprezece ani – fără mușchi, tresărind încă dinainte să-i arzi una, cu ochii lui mari cutremurându-se de fiecare dată când cineva îi arunca vreo privire – și apoi mă gândeam la regatul goblin. Munți ca niște măsele sparte. Leghe fără sfârșit de monștri și de goblini barbari. Puțuri puturoase. Orașe ca niște abatoare. Râuri cu apă roșie ca sângele. I-am zis că o să încercăm să-l salvăm, dacă dă de necaz... dar în toată istoria recentă niciun elf n-a reușit să scape din tărâmul acela întunecat al ceții și-al focului.

De fapt, cu o excepție, în timpul ultimului război împotriva goblinilor. Era în aprilie, acum cinci ani. Poate-ți mai aduci aminte de Duzina Groozby, cea mai bună

echipă de comando a noastră. Au fost trimiși în Tenebrion, capitala goblină, ca să încerce să-i deseneze harta. Zece dintre ei n-au reușit să ajungă nici măcar la porțile cetății. (Trol... alunecări de pietre... o ciupercă târătoare...) Ceilalți doi au fost capturați. Și da, s-au întors acasă în viață, dar nebuni de legat – incapabili să ne spună la ce orori fuseseră martori și asta nu numai din pricină că le fuseseră retezate limbile. Mințile lor erau distruse. Fuseseră trimiși înapoi prin munți pe un măgar cu câte o căpățână la fiecare capăt. Un catâr cu două capete care se lupta cu sine pentru a se hotărî în ce direcție s-o ia. Ca să ne batjocorească.

Nu știm ce se află dincolo de munții aceia. Iar asta va face parte din misiunea lui Buruiană – nu doar să predea gema, ci și să cerceteze orașul goblin și să ne raporteze observațiile lui. El va fi primul elf primit cu bunăvoință în spatele acelor ziduri, înconjurat de hoardele de goblini, slobod să se amestece printre ei. Bineînțeles, doar dacă nu cumva treburile vor merge anapoda și se vor năpusti asupra lui. Până una-alta, sunt cunoscuți pentru furiile lor subite, violența entuziastă și gusturile alese în materie de metode de tortură.

— O să fii ca unul dintre istoricii ăia prăfuiți pe care-i citeai tot timpul, i-am zis eu, care s-au dus și i-au vizitat pe yeti în ghețurile din miazănoapte și pe pitici în

galeriile lor subterane și au scris pe urmă cărți despre obiceiurile și tradițiile lor.

Deși, desigur, nu-i așa de simplu.

Față de tine pot să recunosc că-mi fac unele griji în privința fostului nostru coleg. Mă tem pentru Buruiană. Da, Cel Întunecat îl așteaptă – dar să fie ăsta un lucru bun?

Chiar îți dorești ca un tiran însetat de sânge să știe că te pregătești să aterizezi drept pe pragul său?

Sper că nu l-am trimis pe bătrânul popândău la moarte sigură, atunci când l-am azvârlit cu catapulta, în butoiul lui.

Sper că Ghohg va fi impresionat de darul nostru și de urările pe care i le-am transmis. Însă vai mie! și așa mai departe: noi căutăm să cădem la pace cu un monstru. Națiunea goblină pândește ca o tarantulă, așteptând momentul să sară și să lovească.

De-acum, totul e în mâinile lui Buruientuță.

Prietenuț tău,

ca întotdeauna,

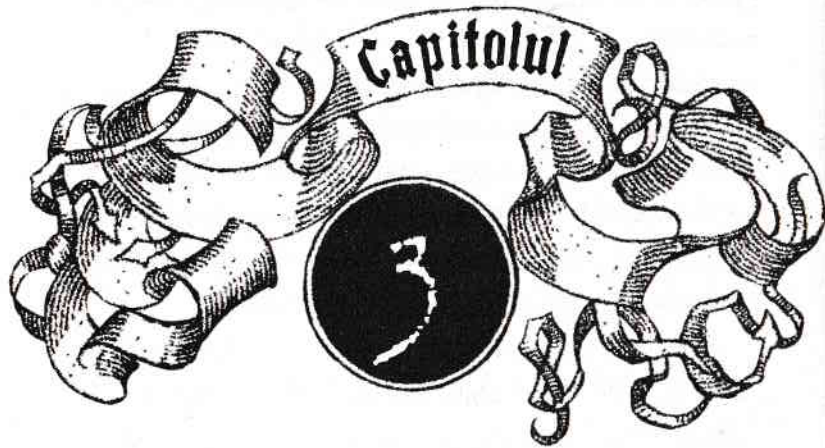
Ysoret Clivers

Conte de Lunesse

Ordinul Măinii Curate

Curtean al Tărâmului Elf

In noaptea de dinaintea catapultării magistrului Brangwain Alior peste munții Bonecruel, arhivistul Werfel, specialistul în istorie goblină al curții regale a lui Ghohg cel Măreț, zăcea în pat sub un maldăr de pături și nu reușea să adoarmă. Se întoarse pe-o parte o vreme și se holbă la perete, apoi se răsuci pe cealaltă parte și fixă ușa de la dormitor. Perna de sub capul său era prea caldă, dar mâinile încă nu i se dezghețaseră.

Se gândea la drumul pe care-l avea de parcurs învățatul elf, propulsat cu o catapultă uriașă din fața palatului regal din Dwelholm. Avea să planeze peste pădurile înmiresmate unde elfii trăiau în casele lor arboricole, peste

zăvoaie și poieni bogate și peste versanții acoperiți de pini întunecați ai munților... aterizând în final pe Platoul Drume, în fața zidurilor Tenebrionului, capitala goblină.

O călătorie obositoare, cu o grămadă de zguduituri, chiar dacă butoiul lansat de catapultă avea suficiente arcuri și perne. „Bietul meu oaspete“, își spuse Werfel. „Sărmanul de el! Va fi mort de oboseală. Nădușit. Învinețit.“

Arhivistul primise însărcinarea să-l găzduiască pe solul elfilor cât timp acesta se afla în oraș, să-l primească chiar la el acasă. Era o responsabilitate uriașă. Elfii erau obișnuiți cu luxul. Saltele din puf de găscă și ferestre cu vitralii. „Bietul meu musafir nu va mai ști unde-i susul și unde-i josul, după ce se va izbi în halul ăla de pământ“, își spunea Werfel, plin de îngrijorare.

Iar goblinii aveau un cod al ospitalității foarte rigid. După ce unul dintre ei invita un oaspete să-i treacă pragul, era dator să-l servească și să-l apere, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Ospitalitatea era sfântă.

Werfel se ridică din pat. Trebuia să se apuce de înfoiat perne și umplut fructiere. Oricum, n-avea niciun rost să mai încerce să doarmă. Era prea surescitat.

Trase de tentaculele ce i se lipiseră de față. Skardebek, adorabila lui ihtiodă de companie, i se prinsese bine de obraz și nu era deloc încântată că o trezise. Începu să fâlfăie supărată prin cameră, scâncind și protestând.

